

ИМА ЛИ БЪЛГАРИ В РЕДИЦИТЕ НА „ИСЛЯМСКА ДЪРЖАВА“?

В последно време в средствата за масово осведомяване на страната ни зачестиха спекулациите за евентуално присъствие в бойните формирования на „Ислямска държава“ на български граждани. Тези макар и непотвърдени от достоверен източник съобщения не би трябвало априори да се изключват. Но за това трябва да има реални основания. За съжаление имаме само както се оказва голословните твърдения на временния военен министър, който чул от „братски“ спецслужби новината! При такава ситуация и най-обикновеният оперативен работник би подложил информацията на съмнение и би положил всички усилия, за да се провери тази информация, поне от още един източник, преди да се докладва нагоре. Така би трябвало да постъпи всеки министър с професионални претенции, пък макар и временен, а не да се свиква Съвета за национална сигурност. Още повече, че РБългария разполага, все още, с разузнавателни и контраразузнавателни служби, даже и с подчинена на министъра служба „Военна информация“, която също не е потвърдила официално информацията. Но явно г-н министърт предпочита да ползва онези източници, които с „Визия 2020“ ни вкараха във информационна война с Руската федерация. Нищо чудно, ако продължи формирането на новото правителство от българска „подкрепа“ да последва и наше „участие в коалицията“ срещу „Ислямска държава“. Смятам, че за всички стана ясно, че е крайно време временното правителство да си ходи, преди да е надробило попара, която ще трябва всички да сърбаме!

Що се отнася до участието на бойци от неислямски държави в състава на екстремистки формирования то данни за това има не от вчера. Украински и естонски снайперисти и снайперистки се биеха на страната на чеченските муджахидини. Достатъчно е да си припомним сведенията за присъствие в редиците на Ал-Кайда и Талибаните в Пакистан и Ирак на граждани на Западна Европа, САЩ и някои от бившите съветски републики, на ислямски държави и ислямски общности от балканските държави. В тази пъстра палитра не бива да изключваме и евентуално присъствие на българи, граждани на други държави. Но тук, според нас трябва да се имат предвид някои особености, преди всичко свързани с психологията на българина.

На първо място българинът не е авантюрист по природа, особено що се касае до военната сфера. На пръсти се броят българите, постъпили в официални военни формирования като Френския легион, частни армии на Запад или на Изток. Този факт важи в още по-голяма степен за неофициални и непризнати за законни военни терористични формирования с религиозен оттенък като Ал-Кайда, нейното производно – Фронта „Ал-Нусра” в Сирия, чуждестранните терористични формирования, воюващи срещу законно избраните власти в Либия и др.

На второ място, засега липсват официални данни за организирано привличане в редиците на ”Ислямска държава” на български граждани. Това, че се посочват имена, в които присъстват псевдоними като ”Хасан български” или нещо подобно, не бива да се приемат като доказателство за българска принадлежност на даденото лице. В някои от бившите южни съветски републики, да си прикачиш псевдоним „български” е признак на уважение вместо да се назовеш „татарски”. Това се дължи преди всичко на исторически причини, тъй като именно татарите са били завоевателите на съответните държави. Същото се отнася и за Турция, Британската империя, Франция, Италия, да не говорим в по-скорошен период за САЩ, където всеки става „гражданин на САЩ”. Няма как, според психологията на муджахидина като допълнителен партизански псевдоним да се постави нарицателно като „американски”, „френски”, „британски” и пр.

На трето място. Следва да си зададем и въпроса защо едва в последно време започна да се говори за хилядите доброволци в Ислямска държава в Ирак и Сирия, фронта „Ал-Нусра” в Сирия, „Ансар Ал-Шерият” и ислямското емирство в гр. Дерна - първообраза на „Ислямска държава” в Либия. Жадните за сензации електронни и печатни медии пълнят емисиите си за преминали през страната ни някакви 3, 5, 10 чужденци с редовни документи за самоличност, впоследствие оказали се терористи, а умишлено принизяват активната роля на една Турция, където муджахидини от цял свят се събират, обучават и изпращат по различните направления в Ирак и Сирия

Същевременно нека обърнем внимание и на случващото се в България. Тъй като става дума преди всичко за опасности от разпространението на религиозен фанатизъм то трябва да подчертаем, че проводници у нас се

явяват както преминаващи ислямски проповедници най-вече от арабските монархии в Персийския залив, така и наши младежи, завърнали се от религиозно обучение в страните, известни с подкрепата си за ислямски и екстремистки организации. Трябва съвсем отговорно да се каже, че в голямата си част тези емисари на исляма са известни на нашите служби, а и на местното обществено мнение, но за които по едни или други съображения, преди всичко политически и съюзнически, истината се спестява. Все пак трябва да отбележим, че макар и постепенно българското общество се убеждава, че сам, така нареченият „български етнически модел” не е достатъчна гаранция за предотвратяване на тези процеси. Защото именно завърналите се от религиозно обучение в Залива, възползвайки се от криворазбрана религиозна и етническа толерантност, са едни от най-активните вербовчици на наши младежи като свободно и безнаказано ги превръщат в лесно моделируем модел за „Ислямска държава” и подобните ислямски формирания.

В заключение не трябва да изключваме участие на български граждани във всяко едно терористично формирание по всички краища на света, но считам, че това става само срещу заплащане, т.е. това са преди всичко наемници. Хора далеч от идеология или религиозен фанатизъм. От друга страна едно такова участие едва ли може да се разглежда като мероприятие, целенасочено организирано от съответни вербовъчни структури на тези формирания у нас. Дори ако това все пак се случи, то тези вербовъчни структури на настоящия етап не бива да се търсят на територията на България, а извън нея – преди всичко в съседни нам държави, и то на Балканския полуостров.

Екип на АРЗ